

mit ram otsas, ja ei jääks enam ennesele
middagi tenida. Selle murrega wabban-
dawat ennast, et ei raatsi omma warran-
dusfest ühtegi pruvida, ei ennese egga nende
ommade tarwidusfeks. Kuulge selle wasto,
kuida pühha kirri ütleb: „Rahha ahnus
on keige kurja asjade juur, mis monnin-
gad on plüüdud, ja usust ärraeksinud, ja
on isseennast paljo walloga läbbipisnud.“
— Uggä kui teid maenitsetakse, et ei pra
ennast rahha ahnusse sisse wõrkutadama,
sis sedda ei sünni mitte sel wiisit ärraar-
wata, nago olleks ärraraiskamissele mahti
antud. Se, kes kirowist jouab leiba sata,
ja seitse leiwaga nelli tuhhat innimest söta,
se ei arwand sedda segipärrest mitte tüh-
jaks asjaks, neid leiwarasofekssi, mis neist
üllejänud, lasta kokko korjata ning hoida,
et ei ühtegi sst, kus Jummalä õnnista-
minne on üllelänud, hukka ei lähhäks, ja
et wael teisi ka sünniks sega rõmuetada.
Hoidmisse kassinus ja warropidäminne,

mis sitkusse ja raiskusse wahhel otse keskel
seisab, satab innimesi jouo pole, ja toob
ka waeste urtsikusse ühhe leiwakorwi, mis
pohjani ei lähhä tühjaks, waid kus suggu
ikka järrele jääb, ja kellest kül koggone weel
teise waesele sünnib jäggada.

Näte, needsammad on need seitse leiwakorwi,
mis iggal mail kassolised ja tar-
wilised on.

 II.

Mis teeb, et iggas seisuses woib
rahkul ja rõmus olla?

Ditto Num, üks murrelil ja auwäär-
tüllamees, räkis korral omma nabrega,
Kottart Täht nimmi, ja ütles: „On jo
nähud monned head aastad et ollen sind
tähhele pannud sinno ellamisse wiisidega